

Un tomb canicular per les comarques gironines

Un tomb canicular per les comarques gironines

JORDI XUCLÀ

Santa Cristina

24 de juliol, he tornat a l'ermita de Santa Cristina de Lloret de Mar el dia de la Festa major. L'alcalde Romà Codina ho diu molt bé: pels lloretencs el dia més llarg de l'any no és Sant Joan sinó Santa Cristina que comença a les set del matí amb la "passada" de les obreres anunciant la processó i que acaba entrada mitjanit amb el sopar sota el pi de l'ermita. Pel mig, la processó marítima, l'ofici, l'estofat, la cursa del S'Amorra Amorra, el retorn alegre, el retorn de la processó per una platja plena de turistes amb els ulls com taronges, el descans de l'hora de dinar, el Ball de Plaça i el sopar. A quarts d'una, fent la processó per la platja seguint la imatge de

Santa Cristina i el senyor bisbe abillat per l'ocasió, ciri amb mà inicio una conversa amb un matrimoni amb fills de Londres i formació exquisida que, estirats a la sorra i una mica desconcertats, em pregunten si és un ritus catòlic o ortodox. Oh!! My God! Els hi dic que catòlic, absolutament catòlic, però sobretot molt de Lloret. Heritage!! Els indico que aquell és l'obrer major, aquell l'alcalde, aquell el bisbe i jo l'MP. Sobretot molt de Lloret: "Sou de Lloret, que us adora, protectora". Salvador Palaudelmàs, l'Obrer Major, em comunica que a començaments del proper any s'acaba el seu mandat. El senyor Palaudelmàs és un home afable i atent que sempre ha tingut una gran cura, amb els altres obrers, de la continuïtat i cura de l'Obreria de l'Ermita de Santa Cristina, institució amb més de 600 anys d'història.

parlar francament

Divendres 26 de juliol, m'inviten a parlar en l'Escola d'Estiu de la Joventut Nacionalista de Catalunya. Hi vaig amb molt de gust perquè per mi es una peça clau en la meva formació política i el meu compromís nacionalista fins a ser-ne secretari general i president, ja fa més de deu anys. He hagut de demanar una cosa a aquella munió de joves: si voleu que parli francament i en profunditat, si voleu treure algun coneixement de profit del que us vull dir en confiança, us he de demanar que no us poseu a fer twits.

Gran tema per la reflexió: l'espontaneïsm casa poc amb la formació de quadres de les joventuts d'un partit. Comparteixo taula rodona amb el periodista Jofre Llombart que saluda a l'agent del CNI de la cinquena fila. No tot s'ha de dir, no tot s'ha d'exhibir en la societat del fast food informatiu i el surfing de les emocions. Acabo el dia a Cap Roig, els Manel inauguren el Festival. "Ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí...". Una setmana molt gironina, una actualització del palpit de la demarcació que represento.

La setmana que ve, a Madrid a escoltar el senyor Rajoy. Ja els explicaré tot el que no dirà, que serà molt.

pla de l'estany i selva marítima

Dimarts, 23 de juliol, visita de mig dia al Pla de l'Estany, dinar amb alcaldes i caps de llista, la diputada i el president del Consell Comarcal. El Pla de l'Estany és la comarca amb menys afectació de les infraestructures de

l'Estat, tot just una línia de TAV que circula per uns terrenys expropiats i no pagats -i que ara l'Estat vol pagar a menys de la meitat del que havia firmat, quina poca vergonya!

Parlem de política, al Pla de l'Estany tenen pressa i em parlen del sorgiment de les CUP. Als pobles del Pla de l'Estany les eleccions es disputen entre CiU i ERC. Aquell mateix 23 vaig a Blanes, que estan de festa major. Afronto una assemblea de militants de CDC, a Blanes sempre han estat forts i fornits d'homes i dones dels barris de la immigració peninsular dels 60 del segle passat.

Sense moure'm de la demarcació, viatjo a un altre món. I, és clar, el repte i la feina més intensa és convèncer aquells que encara no estan convençuts del dret a decidir de Blanes, Lloret de Mar, Portbou...

el veritable sector privat

Dilluns, 22 de juliol, assisteixo a la inauguració del Centre Tecnològic Manuel Xifra Boada del Grup Comexi, a Riudellots de la Selva. A les empreses fortament exportadores, dependents de l'evolució de l'economia mundial, les coses els van bé. A finals dels anys 90 del segle passat el Govern Aznar va impulsar una curiosa privatització de grans companyies en el que podríem anomenar un liberalisme d'Estat. Hi ha empreses fortament vinculades al sector públic i els seus òrgans reguladors -energia, grans constructores, algunes companyies aèries i de serveis...- a les quals les coses no els van bé perquè, de fet, formen part de la gran pilota del deute del sector públic. Quina diferència entre el dinamisme de Comexi, serveixi com a brillant mostra de botó, i aquelles empreses que van a negociar el seus contractes, els seus preus públics i els seus futurs en els llargs passadissos dels ministeris plens de taules amb uixers a qui els vaga el temps.

Les plaques tectòniques van lliscant, allunyament d'un Estat ineficient però també fatiga d'un sector públic que ha de ser smart, ràpid, intel·ligent, eficaç, dimensionat a la baixa i modest.

no es compliran els calendaris

Aquesta setmana, per primer cop en mesos i mesos, he pogut dedicar els set dies de la setmana a visitar municipis i comarques de la demarcació per la qual sóc electe sense haver d'anar a Madrid. Sembla ser que les empreses constructores dels pocs quilòmetres de la N-II entre Caldes de Malavella i Sils ja han comunicat als alcaldes que no es complirà la data per la finalització de l'obra, gener de 2014, i que hi ha motius per pensar en una nova aturada de les obres, a més dels dos calendaris de construcció que ja allarguen la construcció. Fatiga d'un Estat ineficient.

la fundació josep pla

Dimarts, 23 de juliol, visita de dues hores i escaig a la Fundació Josep Pla de Palafrugell i molt profitosa i agradable reunió amb la seva directora, Anna Aguiló. Encara ens han quedat coses al tinter per després de les vacances.

He pogut comprovar que la Fundació Josep Pla encara té objectius ben precisos per completar la preservació del llegat literari de l'escriptor que va aconseguir amb la seva obra una estirada de gegant de la maduresa de la literatura catalana. Pla es preguntava si les generacions futures el llegirien. I va tenir un gran èxit durant, ben bé, 25 anys després de la seva mort.

Els planians devots ens hem de començar a preguntar com podem ajudar a fomentar que la lectura de Pla continuï perquè és una manera d'entendre i estimar una forma de vida dels catalans, un moment de la història occidental i uns llocs molt precisos dels nostres vorals. A l'Empordanet, encara avui, plau poder viure d'una manera planiana.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2013/07/28/tomb-canicular-comarques-gironines/628223.html?utm_source=rss